

Ketabton.com

تکره شه تر خپل منزله داسي ځان ورسوه!

لیکوال: افراز افغان

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب ځانگړنې

د کتاب نوم: هغه څوک دی؟

لیکوال: افراز افغان

ډالۍ: هغه چاته

چې همدا اوس پې

لولي!

هغه څوک دی؟

د پوهنتون د اخيري سميستر امتحان وو،
استاد پارچي وويشلي، ما ته پې هم يوه پارچه
راکړه، سوالونه سخت وو، مگر ما ته آسانه وه
ځکه درس مي ويلي وو، سوالونو باندې مي

ښه فکر وکړ، پارچه مي حل کړه، يو ځل مي
چيک کړه چي يوه غلطي نه وي، استاد ته مي
پارچه ورکړه، د سهار ۱۰ بجي وي د پوهنتون
څخه راووتم، کور ته لارم، کور کي مي د ټولو
سره روغېر وکړ.

هر يوه ويلي پارچه دي څنگه وه؟
ما به دا جواب ورکوي: ښه وه آسانه وه شکر
چي خداي تيره کړه، مور مي هم پوښتنه
وکړه: ما وويل: ښه وه مورجاني ستا دوعاوي
راپسي وي ښه پارچه مي حل کړه.
مور: الله دي تل کاميابه لره
ما وويل: امين

مور: کوټي ته درځه ولي ولاړې؟
ما وويل: سمه ده مورجاني
کوټي ته لارم، يوه دقيقه نه وه تيره مور مي
چاي راوړ، چاي مي هم وخوړی او بانډار مي
هم کوی.

وروسته خپلي کوټي ته لارم چي بکس تيار
کړم ځکه د غرمي په يوه بجه مي
هندوستان (پهلي) ته پرواز وو، ولاړم حمام مي
وکر، وروسته مي د غرمي په دولس بجي مي
پوډی وخوره، په دولس نيمې بجي د کور
څخه د راوتلو په حال کي وم، د ټولو څخه مي
خداي پاماني وکړه، د ټولو په سترگو کي
اوښکي وي، ما هم نه شوای کولي چي اوښکي
پټي کړم، مگر بيا مي هم ځان کابو کړ، ټولو
ويل: پخیر لار شي، د کور څخه د راوتلو سره
سم زموږ د پښتنو دود اوبه پي راپسي
وپاشلي.

د ورور موټر ته مي وختلم، ورور مي موټر
چلو، د هوايي ميدان په لور روان شو، هوايي
ميدان ته ورسيدو، ورور سره مي هم خداي

پاماني وکړه، د هوايي ميدان دروازي ته ننوټم،
د بکس تر کتلو وروسته انتظار ځای ته لارم،
يوه بجه طياري ته وروختلم، د طياري
خدمتگارانو ډوډی راوړل، هيڅ مي ونه خوړل
ځکه د کور ډوډی موړ کړی وم.

دوه ساعته مي سترگه پټه (ويده)
شوم، يو وخت مي اواز واوريدچي وويل: موړ
پخیر د هندوستان (د ډهلي) ښار ته راوړسیدو،
په نیم ساعت کي به ښکته شو هيله د ځايو
څخه ولاړ نشي مننه، نیم ساعت وروسته د
ډهلي په هوايي ميدان کي ناست وو، د بکس
تر کتلو او پاسپورټ وروسته د ډهلي د هوايي
ميدان سره نيردي مي يو هوټل کې کوټه
ونيوله.

نيردي د هوټل سره يو پارک وو، پارک ته لارم

،زيات خلگ وو، چا کرکيت کوی، چا واليبال
کوی، چا فوټبال کوی، زه په يوه چوکی کې
کيناستم، د هلکانو کرکيت ته مي کتل، خپل د
ماشوماتوب يادونه مي سرته راغلل، په همدي
فکر کې وم چي ماښام سو، ولاړم خپلي کوټي
ته.

اودس او لمونځ مي وکړ، ديغ وم ځکه کورنی
مي ياديدل او اول واری مي وو د مسافري،
تلویزون ته کشیناستم، ټول هندي چینلونه وو،
د ماخوستن په اټه بجي مي ډوډی وخورل،
اودس او لمونځ کولو ورسته په نهه بجي ویده
شوم ځکه سهار مي د هندوستان د نولس کلن
له یوه لوبغاړي سره لیدل کول.

سهار په پنځه بجي راویش شوم، اودس او
لمونځ مي وکړ، بیرته ویده شوم، په اټه بجي

راویش شوم، حمام می وکړ، نوي درېشي می
واغوسته، په ځان می گوته ووهله، وروسته
می د سهار ناشته وکړه، وروسته د هوټله
راووتم، راخشه می کرایه کړه، د تاج محل
هوټل په لور روان شوم، تاج محل هوټل مخته
کښته شوم د راخشي کرایه می ورکړه.

هوټل ته دننه شوم، هوټل ډیر ښایسته او پاک
وو، دا هوټل د هندوستان د مشهورو هوټلونو
څخه وو، د هوټل لارښونکی ته می وویل: ایا
دلته د یاشاسوی بهوپندرا کمار جیسوال په
نامه څوک اوسېږي؟ ویی ویل: هو په څلورم
منزل کې راستي خواته ۱۹۸ کوټه، ما وویل:
ډیره مننه، د لیفت په لور روان شوم په لیفت
کې رش نه وو، د ۴ منزل بتن می ووهی په
نیمه دقیقه کې ۴ منزل ته ورسیدم.

په منزل کې د ۱۹۸ خونې په لټه کې شوم،
راستي خواته مې ومندل، دروازه مې وټکول،
يو ډنگر بڼايسته ځوان لکه ډيري خوارۍ چې
ډيري تيري سوي وي راووتې، وېې ويل: څوک
مو پکار وو؟ ما وويل: تاسو مې پکار وي، وېې
ويل: مهرباني راځۍ، زه هم دننه شوم، خونه
ډيره ښکلي او پاکه معلومېده، په کوچ
کښېناستم، وېې ويل: چاي که قهوه او که يا يو
يخ څښاک، ما وويل: يو گلاس قهوه غواړم،
اشپزخانې ته لاړ، يوه دقيقه نه وه تيره بيرته
راغلی، ما ته يې قهوه راکړه.

ويي ويل: کولی شۍ ځان را معرفي کړۍ؟ ما
وويل: هو زه سليم افغان ژورناليست يم د
افغانستان څخه يم ستاسو په اړه مې ډير څه
اوريدلي دي د زما د ماشمتوبه څخه هيله وه
چې ستاسو سره مرکه وکړم، وېې ويل: کور مو

ودان ښاغلي هيله کوم تکليف مو کړی زما
لپاره د افغانستان څخه د لته لپاره راغلی
یاست.

ومي ویل: اوله پوښتنه: د خپل ژوند کیسه
راته وکړه؟

هغه وویل: په کومه ورځ چې له کرکت سره
زما پلار زما مینه ولیدل، زما د پلار یو ملگری
وو، بختور ځکه وم هغه شخص د کرکت
روزونکی هم دی، پلار می هغه روزونکی ته
تسلیم کړم، د ورځې به مې سمبوسې خرڅولې
ترڅو له مالي پلوه ځان بسیا وساتو بیا به له
روزونکي سره په کور کې اوسېدل.

د ورځې به می تمرینات کول د شپې به مو

کيسې سره کولې، ما به هر ماښام د ورځې
راپور هم خپل روزونکي ته ورکاوه، کله چې به
له ما هير سول روزونکې به وپوښتلم نن دي
کوم کوم کارونه سرته رسولې؟ ما به هم ځواب
ورکړ، خو ما د نورو ماشومانو په شان ښه
ماشومتوب نه درلوده لېږ بي پروا اموخته
سوی وم، له روزونکي سره مې پنځه کاله تېر
کړل.

يو وخت مې په يوه محلي ټورنمنت کې د
غوره لوبغاړي جايزه هم وگټل، او لس زره
هندي روپۍ يې په جايزه کې را کړي، له خپل
روزونکې څخه مې د يوه هيلميت غوښتنه
وکړه، هغه هم اجازه را کړه چې ځان ته
هيلميت واخلم، کله چې له بازاره را ستون
سوم نو درې زره روپۍ مې اضعافه مصرف
کړي دي. روزونکي راته په غصه شو، روزونکي
راته په غصه شو وويل "يو هيلميت په ديارلس

زره؟؟ ملندي دي شروع ڪري دي "هېلميت پي
رانه واخيست د الماري پر سر پي کڻيښوده،
راته وويل تر څو به دا هېلميت استعمال نڪري
تر څو چي ددي هېلميت مستحق سوي نه پي،
تر هغه وروسته به مې خپل هېلميت ته کتل
خواري به مې کوله، تر څو چي د خپل هېلميت
د په سر کولو ارمان پوره ڪړم.

د رانجي ترافي سياليو کې مې لومړۍ لوبه
کوله، کتل مې چي روزونکي راغي هېلميت پي
را تسليم کړ، په هماغه ورځ مې روزونکي پوه
سو، جايسوال ته چي هر هدف وټاکي پوره نو
پي پوره کولای سي، مگر زه جايسوال اوس په
هندوستان کې د يوه برېدگر بېتسمېن په توگه
پېژندل کيږم، په لومړي ځل کې د ممبي د
نولس کلنې لوبډلې په گټه غبرگه سليزه جوړه
کړه، خو په دويم ځل مې په ۲۰۱۷م کال کې د
ممبي سپنير لوبډلې په گټه عينا کارنامه وکړه،

او تر ٽول ڪم عمره لوبغاڙي په توگه مې په
لېست ای کرکت لیگ کې د غبرګې سلیزې
جوړولو ریکارډ مې هم پخپل نوم کړ، د ممبې
په لوبډله کې د ډیرو باتجربه او سپنیر لوبغاړو
په منځ کې لوبېدلېم.

خو د دوی شتون زما پر لوبه مستقیمه اغیزه
درلودله، په داسې ماحول کې اوسېدل زما سره
مرسته کوله ترڅو خپله طبیعي (تېزه) لوبه
وکړم، خو په نړیوال جام کې مې بله ځانګړنه
دا هم وه چې له حالاتو سره مې ځان عیاروی،
د لوبډلې د بیتېنګ ستره برخه هم زه وم، د
ټولو لوبډلو په وړاندې مې زمه واري هم
اخیستي ده، او نسبتاً کم سټرایک ریت سره
مې آرامه لوبه هم کړې ده، کله چې د نړیوال
جام په لور روانېدلو نو روزونکې مې راسره
وعده وکړه، چې که د ټورنمېنټ مخکېش
بېټسمن سوې، او له نورو لوبغاړو ډې ډیرې

مندې جوړې کړي، نو په يوه نوي موټر به دې
ونازوم، مگر ما غوښتل چې زما روزونکي خپل
زور موټر ماته را کړي او ځان ته نوي موټر
رانيسي.

په همدې ورځ زموږ او د پاکستان لوبه شروع
سول، همدې شيبې ته په تمه هم وم، چې له
سريلانکايي لوبغاړي څخه مې خپلې مندې
زياتي کړي کله چې سليزي ته نژدې سوم په
ميدان کې يوه خبريال زما له رورونکي څخه
پوښتنه کړې وه چې جايسوال خو اوس خورا
غت نوم خپل کړی دی، د IPL په بولي کې
ويلورل سو، آيا تاته يې تر اوسه کومه ډالۍ در
کړې ده؟ روزونکي مې په ځواب کې ورته
ويلي وو، د جايسوال په شرت تاسو ۲۳مه
شميره وگورئ.

دا زما د کلېزې نيټه ده او زه له دې څخه بله
کومه غټ ډالۍ نه غواړم، څو شيبې وروسته
مې د مېډ-ويکت په سر ستره شپږيزه ووهله،
چې هم مې خپله سليزه ووهله او هم مې
هندي لوبډله بریا ته ورسوله، او هم مو د روان
کال د نولس کلنو نړيوال جام پاينل ته ووتلو،
په همدې وخت کې زما روزونکې لاسونه پورته
کړل آسمان ته له ځان سره يې پټه دعا وکړه،
خبريال ته يې ويلي وو، "اوس به ځان ور
وښيم چې زه هم دلته يم."

قلم او کتابچه مې په لاس کې وه ټوله
معلومات مې وليکل، سترگو کې مې هم
اوښکې وې، مگر ځان مې کابو کړ،
ما وويل: دوهمه پوښتنه: څنگه دي د کرکيت
سره شوق شو؟

ويې ويل: زه پنځلس کلن وم، سهار له خوبه را

پورته سوم، ناشته مو وکړه ، پلار ته مي وويل:
بابکه نن د جمعې ورځ ده سمبوسې به د ممبي
ښار پلازمينې ته يوسو ځکه هلته رش دی،
پلار هم را غبرگه کړه وپې ويل: ياشسوي زويه
درځه.

سمبوسي مو هلته ورسولې خلک را روان دي،
ننوزي ميدان ته دوه هلکان راغلل، سمبوسي
مو ورکولې، هغه بل ملگری يې ور بغلي سو ژر
کوه څنگه وروره کوهلي به اوت سوی وي که
يا؟ ما وويل: اهااااا هغه د کرکت د منډو
ماشين ويرات کوهلي شوي، دوي وويل: هو! ما
وويل: ويرات کولي هم ممبيي ته راغلی؟ دوی
وويل: هو هغه هم ممبيي ته راغلی.

پلار ته مې زاری او خواستی وکړې، او ورته
ومي ويل: پلاره ته به تر څو دقيقو سمبوسو ته

گوري زه به ميدان ته دننه سم، پلار هم د ټکټ
پيسې را کړي خوشحاله سوم ميدان د دراوږي
په لور ور رهي سوم، د ډهلي لوبډلې بېټينگ
کړی وو، يو انگز پای ته رسيدلی وو، کتل مي
چي کوهلي او کپل راهول د بېټينگ لپاره را
ووتل د پيچ په لور دي.

ویرات کوهلي ته گورمه 18مه شماره لباس يې
په تن دی سپين د سرو زرو ځنځير يې پر غاړی
دی، ما د آسمان خواته سور اسويلی وکړ له
ځانه سره مي وويل: اې زما خدایه دا دی هغه
کوهلي چي ما ليدلو ته ورځې او شپې
شمارلې، په همدې ورځ مي د کرکت مينه په
بدن کي وغورږيدله، لوبه کوهلي وگټله له
ميدانه را ووتلم.

پلار مې سمبوسي خرڅې کړي وې. ماته انتظار

و، زه يې تر لاس ونيولم، د کور پر لور مو حرکت وکړ کور ته ورسېدلو، پلار مې مور ته وويل جايسوال زوی مو له کرکت سره زیاته مینه او علاقه لري، مگر موږ خپل غربت او مسکینۍ په ملا غوټ مات کړي یو.

ما وويل: دريمه پوښتنه: د څو کالو يې؟ او په څوم کال کې زيږيدلي يې؟
ويې ويل: زه د ۲۱ کالو يم، د ۲۰۰۱ کال د ډيسمبر په ۲۸ نيټه زيږيدلی يم.

له نړيوال جام څخه وروسته ولاړم د ممبۍ ښار ته چيرې چې زموږ کور او ټاټوبی دی، د ژوند له لویو ارمانونو څخه مې يو ارمان دا هم دی چې د هندوستان د ملي لوبډلې د نامتو توپوهونکي سچېن ټنډولکر د سلو سلیزو

ريکارډ پخپل نوم کړم، او په IPL کې به دا زما
لپاره يو خوب وي که د ممبۍ اينډينز
Mumbai Indians لپاره لوبډلمشري وکړم،
په آسيا او اروپا کې مي ټولو ځوانانو او
لوبغاړو ته دا پيغام دی لومړی د مور او پلار
قدر او عزت وکړئ، تعليم په ژوند کې فرض
کار دی بايد ترسره يې کړو وروسته بايد
سپورټ ته هم وخت ورکړو، له تاسې ښاغلي
ډيره مننه کوم چې له افغانستان څخه ډهلي
ښار ته راغلي تکليف مو وکړ زما سره مو
وليدل نن زه او ته سليم ملگري ځو د ډهلي
ښار ته په تاج محل کې زما ځانگړی ميلمه يې
قدرمنه وروسته به ولاړ سو کلکتې ښار ته له
ښارخ خان سره گورو، کلکتې ته ولاړو د سينما
ستوری ښارخ خان مو ولید، وروسته جاي سوال
خدای په امانې وکړه زما د پرواز ټکټ يې په
ځان ومانه زه راغلم افغانستان ته تل دې وي
افغانستان ودان دې وي افغانستان.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library